Р Е Ш Е Н И Е
№ 45029

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 80 състав,** в публично заседание на 12.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **11608** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Спортна агенция BG“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003859/28.07.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Със заповедта на „ОТП Лизинг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като собственик на лек автомобил „Х. И 20“, с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на автомобила за срок от шест месеца. Посочено е, че са отнети свидетелство за регистрация №[ЕИК] и две регистрационни табели с посочения номер.

В жалбата се иска отмяна на мярката. Жалбоподателят излага, че автомобилът е предмет на действащи лизингови отношения с „ОТП Лизинг“ ЕООД и се ползва във връзка с дейността му. Твърди, че автомобилът е бил предоставен на П. ЦСКА 1948, а впоследствие – на футболист за придвижване до тренировъчния процес. Поддържа, че проверката е извършена един ден след изтичане на едногодишния срок от издаването на документа за пребиваване на водача, че не са причинени имуществени вреди и че прекратяването на регистрацията за шест месеца води до несъразмерни финансови и организационни последици. Иска също възстановяване на регистрацията и връщане на табелите при наличие на законовите предпоставки.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в писмени бележки оспорва жалбата и

иска тя да бъде отхвърлена. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при наличие на материалноправните предпоставки. Позовава се и на докладна записка като подготвителен документ. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирано от насрещната страна адвокатско възнаграждение. В писмените бележки жалбата е посочена като подадена от „ОТП Лизинг“ ЕООД, но от самата жалба се установява, че тя е подадена от „Спортна агенция BG“ ЕООД.

Съгласно справката от АИС-КАТ за лек автомобил „X. И 20“, рег. [рег.номер на МПС] , като собственик е посочено „ОТП Лизинг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], а като ползвател – „Спортна агенция БГ“ ООД, ЕИК[ЕИК]. В жалбата подателят е посочен като „Спортна агенция BG“ ЕООД със същия ЕИК. Заповедта също посочва дружество с този ЕИК като ползвател на автомобила.

На 24.07.2026 г. на Д. Д. М. Р. е съставен АУАН серия GA № 5675506. В акта е отразено, че същия ден около 08:30 ч. в [населено място], по [улица], в посока от [улица]към Околовръстен път, той е управлявал процесния автомобил. При проверката преди кръстовището с [улица]водачът е представил свидетелство за управление № 9815734, издадено от Б., и разрешение за пребиваване № RA0904076, издадено на 23.07.2025 г. В АУАН е посочено нарушение на чл. 162, ал. 2 ЗДвП. Отразено е, че от нарушението няма причинени имуществени вреди, и че са иззети две регистрационни табели и свидетелство за регистрация №[ЕИК].

В справка за лицето от АИС „Български документи за самоличност“, изготвена на 28.07.2026 г., е посочено, че водачът е гражданин на Б., със статут „продължително пребиваващ в РБ“ до 31.05.2028 г. Отразено е разрешение за пребиваване № RA0904076, издадено на 23.07.2025 г. и валидно до 31.05.2028 г.

С оспорената заповед административният орган е приел, че водачът е дългосрочно пребиваващ в Република България и е управлявал автомобила със свидетелство, издадено от Б., след изтичане на една година от издаването на документа му за пребиваване. Въз основа на тези обстоятелства органът е приложил мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП спрямо собственика „ОТП Лизинг“ ЕООД.

От разписката към заповедта се установява получаването на препис от нея на 03.08.2026 г. от посочения в разписката представител на „ОТП Лизинг“ ЕООД. Жалбата на „Спортна агенция BG“ ЕООД е от 25.08.2026 г.

Заповедта подлежи на съдебно оспорване по реда на АПК съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Съгласно чл. 147, ал. 1 АПК право да оспорват административен акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения.

Адресат на процесната заповед е собственикът „ОТП Лизинг“ ЕООД. Това обстоятелство обаче не изключва само по себе си правен интерес на друго лице, когато актът засяга пряко негови права или законни интереси. В този смисъл са определение № 11548 от 03.04.2025 г. по адм. д. № 3174/2025 г. на АССГ, в което е приет интерес на лизингополучател, чието право на ползване е установено с договор, и решение № 915 от 13.02.2023 г. по адм. д. № 11133/2022 г. на АССГ, което приема интерес на лизингополучател и ползвател на автомобил. В последното решение съдът се позовава и на определение № 5304 от 16.04.2013 г. по адм. д. № 4599/2013 г. на

Върховния административен съд.

Същевременно с определение № 22648 от 01.07.2025 г. по адм. д. № 116/2025 г. на АССГ е оставена без разглеждане жалба на вписан ползвател и лизингополучател срещу заповед, адресирана до „ОТП Лизинг“ ЕООД, след като съответният състав е приел, че не са доказани факти, обосноваващи личен и непосредствен интерес. Следователно качеството ползвател и конкретното засягане следва да се преценят по доказателствата по настоящото дело, а не единствено по качеството на адресат на заповедта.

В случая жалбоподателят е посочен като ползвател на автомобила в справката от АИС-КАТ и в самата заповед, като в двата документа е вписан ЕИК[ЕИК]. Прекратяването на регистрацията и отнемането на табелите непосредствено препятстват използването на автомобила по предназначение. С оглед установеното качество на ползвател и посочените последици съдът приема, че жалбоподателят има личен и пряк правен интерес от оспорването по чл. 147, ал. 1 АПК.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Съобщаването на заповедта на собственика на 03.08.2026 г. не доказва само по себе си съобщаване на същата дата на жалбоподателя. Жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК. По силата на чл. 170, ал. 1 АПК административният орган доказва фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мярката по чл. 171, т. 2а ЗДвП се прилага с мотивирана заповед от ръководител на съответната служба за контрол или от оправомощено длъжностно лице. В процесната заповед издателят е посочил оправомощаване със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г.

Заповедта е издадена в писмена форма. В нея са индивидуализирани собственикът, автомобилът, водачът, датата и мястото на управлението, представеното свидетелство, документът за пребиваване, съставеният АУАН, правното основание и шестмесечният срок. Поради това фактическата теза на органа и разпоредената мярка са разбираеми. За разлика от разгледаната в решение № 18316 от 29.05.2025 г. по адм. д. № 2941/2025 г. на АССГ хипотеза, настоящата заповед съдържа данни както за водача и собственика, така и за конкретните обстоятелства, при които органът е приел наличие на основание за мярката. Това обаче е отделен въпрос от доказването и правилната правна квалификация на тези обстоятелства по чл. 170, ал. 1 и чл. 146, т. 4 АПК.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП регистрацията на пътно превозно средство може да бъде прекратена за срок от шест месеца до една година и когато то е собственост на лице, различно от водача, ако водачът попада в някоя от изрично предвидените в разпоредбата хипотези. Законът определя собственика като адресат на мярката. В този смисъл е и решение № 2290 от 18.02.2019 г. по адм. д. № 10035/2018 г. на Върховния административен съд. В настоящия случай заповедта е адресирана до посочения в нея и в справката от АИС-КАТ собственик „ОТП Лизинг“ ЕООД, а не до жалбоподателя като ползвател.

Процесната заповед не се основава на твърдение, че водачът никога не е придобивал правоспособност, че е бил лишен от право да управлява или че свидетелството му е било временно отнето. Изводът на органа, че той не притежава свидетелство, валидно за територията на Република България, е основан на управлението с боливийско свидетелство след изтичане на една година от издаването на документа за пребиваване при приет от органа статут на дългосрочно пребиваващ.

Чл. 162, ал. 2 ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава – членка на Европейския съюз, друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., до една година от датата на издаване на документа за пребиваване. Качеството на дългосрочно пребиваващ е част от хипотезата на разпоредбата и подлежи на установяване наред с останалите ѝ предпоставки.

АУАН и заповедта посочват документ за пребиваване, издаден на 23.07.2025 г., и управление на автомобила на 24.07.2026 г. Справката от АИС-БДС, изготвена на 28.07.2026 г., обаче определя статута на водача като „продължително пребиваващ“, докато заповедта го определя като „дългосрочно пребиваващ“. Двата израза не могат да бъдат приравнени само въз основа на посоченото в АУАН и заповедта. Справката е изготвена след датата на управлението, поради което сама по себе си не установява категорично и какъв е бил статутът на водача на 24.07.2026 г.

При съпоставката на посочените документи и при липса на други доказателства, установяващи дългосрочно пребиваване към датата на управлението, съдът намира, че ответникът не е доказал предпоставката, на която сам е основал приложението на чл. 162, ал. 2 ЗДвП. По правилото на чл. 170, ал. 1 АПК този неустановен факт не може да бъде приет за доказан само защото е възпроизведен в АУАН и в заповедта. Констатацията не представлява извод, че управлението от продължително пребиваващ чужденец е допустимо при всички обстоятелства; тя означава, че конкретно посоченото от органа основание не е доказано по настоящото дело.

Отделно от това представените АУАН и заповедта отразяват, че водачът е представил боливийско свидетелство № 9815734, но не съдържат достатъчни данни, за да се установят категорията му, срокът и условията за признаването му по чл. 161 ЗДвП. По делото не е представено копие от самото свидетелство. Следователно съдът не приема за доказано, че то е валидно за съответната категория на територията на България, но не може да приеме и обратното единствено въз основа на държавата на издаване или на спорното приложение на чл. 162, ал. 2 ЗДвП.

Съдът съобразява и различните разрешения в практиката относно значението на едногодишния срок. В решение № 3582 от 02.06.2023 г. по адм. д. № 2375/2023 г. на АССГ е прието, че при установено валидно за категорията чуждестранно свидетелство изтичането на срока по чл. 162, ал. 2 ЗДвП не го прави само по себе си невалидно за категорията и не обосновава разглежданата ПАМ. В решение № 25595 от 24.06.2026 г. по адм. д. № 3873/2026 г. на АССГ е възприет различен подход: съдът е приел наличие на предпоставките за мярката при установено изтичане на едногодишния срок. Настоящият състав споделя разграничението между

срока за използване на свидетелството и валидността му за съответната категория, но и при другия подход приложението на чл. 162, ал. 2 ЗДвП изисква да са установени предпоставките на самата разпоредба. В случая това не е сторено.

Съществува различна практика и относно значението на поведението на собственика. В решение № 14493 от 15.04.2026 г. по адм. д. № 1960/2026 г. на АССГ е прието, че знанието и вината на собственика не са елемент от законовия състав при установено управление от неправоспособен водач. В решение № 17170 от 05.05.2026 г. по адм. д. № 745/2026 г. на АССГ е отчетено, че законът не посочва субективното отношение като елемент от състава, но при конкретно установена липса на съпричастност мярката е отменена като несъответна на целта си. В настоящото дело не е установено, че автомобилът е управляван без знание или съгласие на собственика или ползвателя. Жалбоподателят, напротив, в жалбата описва предоставяне на автомобила за ползване и признава пропуск при проследяването на срока. Поради това липсата на съпричастност не може да бъде приета за доказано основание за отмяна.

По възражението за несъразмерност съдът съобразява чл. 6 АПК и целта по чл. 171 ЗДвП – осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. Шестте месеца са минималният, а не фиксиран единствен срок по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. АУАН удостоверява, че не са причинени имуществени вреди, а жалбоподателят твърди организационни и финансови затруднения. Само от липсата на вреди и от твърдяните затруднения обаче не следва автоматично несъразмерност на всяка мярка, наложена за минималния срок. Приетото по-горе недоказване на фактическата предпоставка за приложеното от органа основание е достатъчно за отмяната на заповедта, без да се приема за установена самостоятелна несъразмерност въз основа на непотвърдени конкретни загуби.

По изложените съображения жалбата е основателна. Заповедта следва да бъде отменена на основание чл. 146, т. 4 АПК като издадена при недоказаност на фактическите предпоставки за приложеното материалноправно основание.

По искането за възстановяване на регистрацията и връщане на табелите съдът отбелязва, че предмет на настоящото производство е законосъобразността на заповедта. Отмяната ѝ отстранява основанието, произтичащо от нея; последващите действия по регистрацията и предаването на документите и табелите се извършват от компетентния орган при съобразяване на приложимите изисквания. Не са установени основания в настоящото решение да се постанови отделно разпореждане за връщането им.

При този изход на спора и съгласно чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на надлежно поискани и доказани разноски, но такова искане не е направено нито с жалбата, нито в хода на съдебното следствие.Ответникът е поискал юрисконсултско възнаграждение, но при отмяна на заповедта искането му не се уважава с оглед чл. 143, ал. 3 АПК.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 80-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Спортна агенция BG“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], Заповед за прилагане на

принудителна административна мярка № 26-4332-003859/28.07.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на „ОТП Лизинг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията за срок от шест месеца на лек автомобил „Х. И 20“, рег. [рег.номер на МПС] .

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.